

**Sygn. akt:** I C 433/11

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**L., dnia 13 marca 2013 r.**

**Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny** w składzie następującym:

**Przewodniczący: SSR Łukasz Solecki**

**Protokolant:** Justyna Łazińska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

#### **o zapłatę**

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki W. K. kwotę 25.000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 13 października 2011r.,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.275,50 tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powódce W. K., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160,76 zł tytułem brakujących kosztów postępowania sądowego;

V. nakazuje stronie pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.160,76 zł tytułem brakujących kosztów postępowania sądowego.

Sygn. akt I C 433/11

## UZASADNIENIE

Powódka, W. K. ( zd. W.), wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej, (...) S.A. z siedzibą w W., kwoty 50.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 grudnia 2009r do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kwoty 4.834,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 22 września 2001r na trasie L. -P. kierujący pojazdem marki F. (...) będąc w stanie nietrzeźwości i poruszając się z nadmierną prędkością W. W. (2) uderzył w tył poprzedzającego go pojazdu. W wyniku zdarzenia powódka licząca wówczas 10 lat doznała szeregu obrażeń ciała.

W chwili zdarzenia pojazd ubezpieczony był o strony pozwanej. Po przeprowadzeniu badań strona pozwana ustaliła uszczerbek w wysokości 64,5 % i wypłaciła najpierw kwotę 850000 zł a następnie kwotę 12.0000zł.

W ocenie powódki wypłacone jej przez stronę pozwaną zadośćuczynienie nie było adekwatne do odczuwanej przez nią krzywdy i nie spełniało swej funkcji kompensacyjnej, dlatego wniosła w pozwie o dopłatę zadośćuczynienia w kwocie 50.000,00zł

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, (...) S. A. z siedzibą w W., wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, że bezspornym jest, iż w dniu 22 września 2001r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała. Strona pozwana przyznała również, że sprawca tego wypadku, W. W. (2), był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Potwierdziła nadto, że po zgłoszeniu szkody przez powódkę u strony pozwanej przeprowadzone zostało postępowania likwidacyjne, w trakcie którego komisja lekarska ustaliła u powódki 64,5% trwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś strona pozwana dobrowolnie wypłaciła powódce zadośćuczynienie w kwocie łącznej 97000,00zł. W ocenie strony pozwanej wypłacona powódce tytułem zadośćuczynienia kwota przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość i uwzględnia rozmiar krzywdy doznanej przez powódkę, wobec czego została ustalona na odpowiednim poziomie.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 22 września 2001r na trasie L. -P. miał miejsce wypadek komunikacyjny. Kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) będąc pod wpływem alkoholu i poruszając się z nadmierną prędkością wjechał w tył poprzedzającego go pojazdu marki J..

Pasażerką pojazdu kierowanego przez W. W. (2) była powódka, W. W. (3) obecnie K..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 14 marca 2003r w sprawie II K 91/02 W. W. (2) został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art 177 §1i §2 kk i art 178a§1kk w zw z art 11 §2 kk i za to Sąd wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności której wykonanie zawiesił na okres próby lat 4 i orzekł karę grzywny.

Sprawca wypadku, W. W. (2), był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, (...) S.A. z siedzibą w W..

### **Dowód** - akta szkodowe

- kopia wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy IV Ka 430/03

k 10- 15

W następstwie wypadku z dnia 22 września 2001r małoletnia wówczas powódka, W. K. doznała obrażeń ciała w postaci: urazu wielonarządowego, wstrząśnienia mózgu, złamania podstawy czaszki, licznych złamań twarzoczaszki, wieloodłamowego złamania trzonu żuchwy, stłuczenia klatki piersiowej ze zmianami stłuczeniowo-nieodmowymi obu płuc, wieloodłamowego złamania obu kości udowych.

Małoletnia powódka bezpośrednio po zdarzeniu została przewieziona do ZOZ w L. znajdując się we wstrząsie hypowolemicznym

Po upływie 3 dni powódka została przetransportowana do Szpitala im (...) we W. na oddział (...) Dziecięcej, gdzie przeprowadzono kolejne zabiegi – operację twarzoczaszki a także z uwagi na złe ustawianie odłamów kości udowych usunięto wyciąg za guzowatość piszczeli i zastosowano wyciągi za okolice nadkłykciowe obu kości udowych a po uzyskaniu zrostu założono opatrunki gipsowo biodrowe na obie kończyny.

Następnie powódka została wypisana do domu z zaleceniem utrzymania opatrunku gipsowego przez okres 8 tygodni a po usunięciu gipsu rozpoczęła rehabilitację

dowód karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 25.09.2001 k 37-40

historia choroby ZOZ w L. wraz z karta leczenia szpitalnego

z dnia 14.11.2001r k 41-76

historia choroby (...) im T. M. k 77-115

informacja z zabiegów rehabilitacyjnych k 116

akta szkodowe

W wyniku wypadku z dnia 2.09.2001 r. trwały uszczerbek na zdrowiu u powódki biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii ustalili w wysokości 38% (słownie: trzydzieści osiem procent) wg załącznika do rozporządzenia (...) z 18.12.2002 (Dz.U. z 28.12.2002, 234, 1974) - zgodnie z poniższym zestawieniem:

-rozpoznanie - 10% - pozycja 147-a (5-15%)

- rozpoznanie - 15% - pozycja 147-a (5-15%)

- rozpoznanie - 1 % - pozycja 19-a (1-10%)

- rozpoznanie - 5% - pozycja 104 (5-30%)

- rozpoznanie - 5% - pozycja 10-a (5-10%)

- rozpoznanie - 2% - pozycja 24-a (1-5%)

Razem- 38%

Biegli sądowi wskazali, iż przebyte i leczone przy użyciu wyciągu szkieletowego złamanie wieloodłamowe trzonu kości udowej prawej z niewielką i wyczuwalną tylko deformacją z rozluźnieniem więzadła pobocznego bocznego i krzyżowego przedniego po leczeniu wyciągiem szkieletowym, nie powoduje ograniczenia ruchów w stawie biodrowym i kolanowym, nie skutkuje także upośledzenia sprawności chodu. Ustalono uszczerbek w wysokości 10% jako adekwatny do następstw przebytego złamania kości udowej prawej.

Złamanie zaś wieloodłamowe trzonu kości udowej lewej z rozluźnieniem więzadła pobocznego bocznego i krzyżowego przedniego po leczeniu wyciągiem szkieletowym wykazuje niepełne zgięcie kolana, deformację rzepki i wydłużenie kończyny na poziomie uda o 1,5 cm. Brak pełnego przysiadu i bóle przeciążeniowe kolana. Ustalono uszczerbek w wysokości 15% stosownie do upośledzenia funkcji stawu kolanowego lewego.

Ponadto wygojone złamanie szyjki chirurgicznej kości ramiennej prawej z zespołem bólowym przeciążeniowym. Brak badania USG barku prawego nie pozwala na precyzyjne rozpoznanie skutków urazu. Złamanie szyjki jest wygojone, ale bóle przeciążeniowe skutkują dyskomfortem podczas trudności zdejmowania przedmiotu z górnej półki lub podczas czesania włosów. Uszczerbek w wysokości 5% z dolnego szczebelka pozycji uszczerbkowej jest adekwatny do następstw urazu.

Zgłaszane przez powódkę bóle całej głowy, codzienne i pulsujące, jako objaw pourazowej cerebrastenii po przebyłym urazie głowy i wstrząśnieniu mózgu z licznymi złamaniami kości twarzoczaszki - złamanie podstawy czaszki oraz kości nosa, oczodołu i kości jarzmowej a także żuchwy z kilkuminutową utratą przytomności, co uzasadnia ustalenie przez biegłych - nawet po upływie 10 lat od urazu - stałego uszczerbku na zdrowiu powódki w wysokości 5% i rozpoznania pourazowego zespołu podmiotowego, czyli cerebrastenii lub nerwicy pourazowej albo zespołu dezadaptacyjnego z dominacyjnymi bólami głowy.

W. zaś złamanie trzonu żuchwy leczone operacyjnie z pozostawieniem w kości metalowych wkrętów - bez zaburzeń czynności stawu żuchwowo-skroniowego, bez zniekształcenia i z prawidłowym rozwarciem szczęk i artykulacją słowną skutkuje naszym zdaniem uszczerbek w wysokości 2%.

Biegły sądowy z zakresu stomatologii zachowawczej ustalił u powódki 10% uszczerbku na zdrowiu. To jest 2% w stosunku do utraconych zębów 34 i 33 (21 b) i 8 % w stosunku do obustronnego złamania żuchwy z zaburzeniami ze strony stawów skroniowo-żuchwowych (24b).

Według biegłego bezpośrednim skutkiem urazu jakiego doznała powódka w dniu 22 września 2001 r. w rejonie jamy ustnej było złożone złamanie żuchwy z utartą zęba 34 oraz odłamanie koron zębów 11 i 12. Późnym pourazowym powikłaniem było obumarcie miazgi zęba 21, który w chwili obecnej jest w trakcie leczenia endodontycznego. Powikłaniem bezpośrednio związanym z wypadkiem z dnia 22.09.2001 r. jest także podwichnięcie obustronne stawów skroniowo-żuchwowych z okresowo występującymi trzaskami po stronie lewej. Zgłaszana przez powódkę okresowe zaburzenia czucia w wardze dolnej są także związane z blizną kostną w kanale żuchwy w którym przebiega nerw zębodołowy dolny unerwiający czuciowo ten rejon. Odtworzenie brakujących utraconych zębów 33 i 34, które znalazły się w linii złamania jest dość problematyczne, gdyż zarówno powstały ubytek kostny jak i blizna kostna w tym miejscu wykluczają odbudowę przy pomocy implantów zębowych, alternatywne rozwiązanie stanowiłby most porcelanowy, ale zarówno jego konstrukcję jak i koszty związane z jego wykonaniem należałoby ustalić po dokładnej analizie protetycznej. Ząb 21 jest w trakcie leczenia endodontycznego, które trwa już od pewnego czasu, rokowania co do przyszłości w/w zęba są niepewne.. Powódka powinna zostać także poddana leczeniu odciążającemu stawów skroniowo-żuchwowych, gdyż dolegliwości z ich strony mogą się nasilać.

Dowód opinia biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej oraz neurologii

wraz z opinią uzupełniającą k 179-183, 210

opinia biegłego sądowego z zakresu stomatologii zachowawczej

k 246-249

Strona pozwana w toku likwidacji szkody wypłaciła powódce kwotę 97.000,00zł

okoliczność niesporna

Powódka W. K. po zakończeniu leczenia w szpitalu wróciła do domu. W tym czasie przez okres 6 miesięcy miała zaoczny gips na nodze. Następnie po ściągnięciu gipsu została poddana rehabilitacji szpitalnej. Po zakończonej rehabilitacji okazało się iż jedna noga powódki jest krótsza od drugiej i poddano ją dalszemu leczeniu polegającemu na noszeniu specjalnego aparatu. W wyniku zdarzenia powódka opuściła rok nauki w szkole musiała zrezygnować z gry w koszykówkę. Powódka z racji wykonywanego zawodu- fryzjerka ma problemy z opuchniętymi nogami podczas dłuższej pracy. Powódka w chwili obecnej jest w ciąży i nie może poddać się dodatkowym zabiegom operacyjnym.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części – w połowie.

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt, że powódka, W. K. w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 22 września 2001 r. doznała licznych obrażeń ciała. Poza sporem było ponadto, że winę za spowodowanie owego wypadku ponosił W. W. (2), który był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej i w związku z przedmiotowym zdarzeniem dobrowolnie wypłaciła powódce zadośćuczynienie w kwocie 97.000,00 zł.

Spór między stronami procesu dotyczył natomiast zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, a ściślej rzecz ujmując – wysokości świadczenia, jakie strona pozwana powinna wypłacić powódce tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powódkę wskutek wypadku z dnia 22 września 2001 r.

Podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę wyrządzoną powódce stanowił w niniejszej sprawie przepis art. 822 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel (zakład ubezpieczeń) zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia).

Jak już wspomniano powyżej, poza sporem był fakt, że szkoda została powódce wyrządzona w następstwie wypadku komunikacyjnego, który został spowodowany przez sprawcę ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Wina tegoż sprawcy została stwierdzona prawomocnym wyrokiem karnym Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 14 marca 2003r w sprawie o sygn. akt II K 91/02 i okoliczność ta również nie była kwestionowana przez strony w toku niniejszego procesu. W tym stanie rzeczy, z uwagi na umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej łączącą sprawcę szkody ze stroną pozwaną, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej powódce, w myśl cytowanego wyżej przepisu art. 822 § 1 kc, przeszedł na stronę pozwaną, która uznała swoją odpowiedzialność wobec powódki i wypłaciła powódce stosowne w swojej ocenie świadczenie.

Okoliczności wypadku komunikacyjnego z dnia 22 września 2001 r., w którym ucierpiała powódka, Sąd ustalił w oparciu o akta szkodowe strony pozwanej oraz w oparciu o treść wypowiedzi samej powódki. Powyższe dowody były ze sobą spójne, wzajemnie się uzupełniały i składały się na logiczną całość.

Nadto Sąd wziął pod uwagę ustalenia prawomocnego wyroku karnego wydanego przez Sąd Rejonowy w Lubinie z dnia 14 marca 2003r w sprawie o sygn. akt II K 91/02

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W doktrynie i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 kc, ma charakter kompensacyjny, co oznacza, że przyznana poszkodowanemu suma pieniężna nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, stanowiąc jednocześnie przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Suma ta powinna wynagrodzić poszkodowanemu doznane przez niego cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana wskutek popełnienia czynu niedozwolonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369691; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00, Lex nr 52766; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., sygn. akt I CKN 969/98, Lex nr 50824).

Ustawodawca wprawdzie nie sprecyzował zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, wskazując jedynie, że suma pieniężna zasądzana z tego tytułu powinna być odpowiednia, jednakże nie budzi wątpliwości, że głównym kryterium wpływającym na wysokość tej sumy jest rozmiar doznanej krzywdy, albowiem świadczenie to ma rekompensować właśnie ową krzywdę przejawiającą się w cierpieniach fizycznych i psychicznych. W judykaturze przyjmuje się, że ocena rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy powinna uwzględniać całokształt okoliczności sprawy, tj. rodzaj naruszonego dobra, wiek poszkodowanego, postawę sprawcy, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369961; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 99/05, Lex nr 198509; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., sygn. akt V CK 282/03, Lex nr 183777).

Ustalając stan zdrowia powódki, W. K. , oraz wielkość jej cierpień, zarówno fizycznych, jak i psychicznych, Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, oraz neurologa a także stomatologii zachowawczej jak i z przesłuchania samej powódki.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom powódki gdyż dowody te były rzeczowe i wzajemnie ze sobą korespondowały, zaś strony w toku procesu nie kwestionowały prawdziwości ich treści.

Sąd ocenił jako wiarygodną i rzetelną także opinię lekarską sporządzoną przez biegłych sądowych na potrzeby niniejszego postępowania. Biegły sądowy z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej K. C. w opinii uzupełniającej z dnia 24 kwietnia 2012r odniósł się w sposób rzeczowy do zarzutów pełnomocnika powódki. Także po wydaniu opinii przez biegłego sądowego z zakresu stomatologii zachowawczej P. K., pełnomocnik powódki w piśmie z dnia 3 grudnia 2012r sam wskazał na wysokość uszczerbku na zdrowiu W. K. na poziomie łącznym 46 %. Biegli w wydanych opiniach w sposób rzetelny i spójny ustalili uszczerbek na zdrowiu powódki przeprowadzając jej uprzednie badanie. Pełnomocnik strony pozwanej mimo doręczenia opinii w sprawie nie zgłosił do nich zastrzeżeń a zatem należało uznać, że zgadza się z ich treścią.

Wobec powyższego oczywistym dla Sądu jest, że w następstwie odniesionych w wyniku wypadku obrażeń ciała powódka doznała krzywdy, na którą złożyły się zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Intensywność tych cierpień była znaczna, a wzmagał ją ponadto fakt, że bezpośrednio po zdarzeniu powódka jako osoba małoletnia blisko 2 miesiące przebywała w szpitalu a następnie przez kolejne 2 miesiące w domu leżąc w łóżko. Także z uwagi na swój okres dziecięcy powódka miała ograniczone możliwości ruchowe a także kontaktu z rówieśnikami. Ponadto powódka utraciła dwa zęby 33 i 34, zaś możliwość ich rekonstrukcji w postaci implantów z uwagi na ubytek kostny i bliny jest niemożliwa. Nadto wskazać należy, iż powódka do chwili obecnej ma jeszcze po jednej stronie twarzy druty w szczęce co z całą pewnością powoduje u niej dyskomfort w życiu codziennym.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do deprecjacji tego dobra (por. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 21 września 2005 r., sygn. akt V CK 150/05, Lex nr 398563; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r., sygn. akt II CKN 273/97, Lex nr 286781).

Ponadto Sąd miał na uwadze, że wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany, przy czym najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., sygn. akt II CSK 78/08, Lex nr 420389).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zadośćuczynienie w kwocie 97.000,00zł wypłacone powódce dobrowolnie przez stronę pozwaną, nie spełniło swojej funkcji kompensacyjnej i nie było adekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy. Wszak należało mieć na względzie, że trwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosił 46 %, co jest równoznaczne z utratą 1/2 zdrowia, a ponadto skutki wypadku powódka odczuwa do dziś.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odpowiednią sumą pieniężną, która rzeczywiście mogłaby stanowić dla powódki rekompensatę za wszelkie cierpienia i ujemne przeżycia związane z przedmiotowym wypadkiem, będzie kwota 122.000,00 zł. W związku z powyższym, uwzględniając wysokość świadczenia już wypłaconego powódce przez stronę pozwaną, Sąd zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 25.000,00 zł tytułem brakującej kwoty zadośćuczynienia oddalając żądanie pozwu w pozostałym zakresie.

W ocenie Sądu, zadośćuczynienie w dodatkowej kwocie 25.000,00 zł odpowiada nie tylko doznanemu przez powódkę uszczerbkowi na zdrowiu, ale uwzględnia również ogół odczuwanych przez nią cierpień i jest adekwatne do jej stopy życiowej, wobec czego stanowi należyłą rekompensatę za krzywdę powódki.

Sąd zważył przy tym, że choć trwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi w istocie 46%, to jednakże jak podali biegli powódka okazała się podczas badania osobą uśmiechniętą i zadowoloną z życia zaś dolegliwości w postaci bólu głowy czy lewego kolana i barku nie pozostają w sferze jej rozmyślań życia codziennego. Ponadto odczuwane przez powódkę dolegliwości nie powinny mieć w przyszłości poza dokuczliwością istnego wpływu na jej zdolność do pracy, pełnienie obowiązków rodzinnych

Sąd podziela pogląd, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą na skutek rozstroju zdrowia i związanego z nim uszkodzenia ciała, którego wysokość w ostatecznym wyniku zależy od uznania Sądu, nie może być uznane za nadmierne nawet wówczas, gdy przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa, mogło być tak postrzegane, jeżeli jest ono adekwatne do stopnia odniesionych obrażeń i związanych z nimi trwałych następstw dla zdrowia i egzystencji poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1997 r., sygn. akt II CKN 41/96, niepubl.).

Podsumowując powyższe, Sąd zasądził na rzecz powódki, W. K. , od strony pozwanej, (...) S.A. z siedzibą w W., świadczenie pieniężne w łącznej kwocie 25.000,00zł tytułem brakującego zadośćuczynienia.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądanego świadczenia pieniężnego Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 kc oraz art. 455 kc.

Zgodnie z treścią przepisów art. 481 § 1 i § 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 455 kc, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Sąd miał na uwadze, że zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 445 § 1 kc, staje się wymagalne już w chwili wyrządzenia krzywdy, jednakże nie oznacza to jeszcze, że od tej chwili dłużnik zobowiązany do zapłaty tego świadczenia popada w opóźnienie w jego spełnieniu. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma bowiem pierwotnie charakter zobowiązania bezterminowego i zgodnie z cytowanym powyżej przepisem art. 455 kc, jego przekształcenie w zobowiązanie terminowe następuje w momencie skierowania przez wierzyciela (poszkodowanego) wezwania do dłużnika (osoby ponoszącej odpowiedzialność odszkodowawczą), aby ten spełnił świadczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt I CSK 433/06, Lex nr 274209).

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik powódki kilkakrotnie wzywał stronę pozwaną do spełnienia świadczenia na rzecz powódki, co znajduje swoje potwierdzenie w aktach szkodowych strony pozwanej. Jednakże z uwagi na to, że strony nie były zgodne co do wszystkich okoliczności wpływających na rozmiar kwoty zadośćuczynienia Sąd przyjął, że strona pozwana popadła w opóźnienie z zapłatą należnego powódce świadczenia następnego dnia po dniu, w którym doręczono jej odpis pozwu, albowiem w chwili doręczenia jej odpisu pozwu nastąpiło ostateczne wezwanie do zapłaty i od tego momentu strona pozwana miała obowiązek niezwłocznie zadośćuczynić żądaniu powódki.

Jako, że odpis pozwu został stronie pozwanej doręczony w dniu 13 października 2011r Sąd zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej odsetki ustawowe od tej właśnie daty

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w punkcie III sentencji wyroku, Sąd oparł o treść przepisu art. 100 kpc w zw. z art. 98 § 3 kpc.

Zgodnie z treścią przepisu art. 100 kpc, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, ale sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił żądanie powódki w połowie wobec czego uznał, że należy rozliczyć koszty procesu.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 98 § 3 kpc, do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Określając wysokość kosztów procesu, jakie strona pozwana winna zwrócić powódce Sąd miał na uwadze wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynikająca z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), zgodnie z którym przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000,00 zł do 50.000,00 zł stawka minimalna wynagrodzenia adwokata wynosi 2.400,00 zł. Zasadzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa procesowego Sąd, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 cytowanego rozporządzenia, wziął pod uwagę nie tylko określone w tym rozporządzeniu stawki minimalne, ale także niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Z uwagi na to, że niniejsza sprawa nie miała skomplikowanego charakteru i nie wymagała od pełnomocnika pozwanego dużego nakładu pracy Sąd uznał za stosowne ustalić opłatę z tytułu zastępstwa procesowego powódki na kwotę odpowiadającą wysokości określonej w § 6 pkt 5 rozporządzenia stawki minimalnej, tj. na kwotę 2.400,00 zł, powiększając ją o kwotę 34,00 zł odpowiadającą wysokości uiszczonej przez powódkę opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd nie znalazł również podstaw do zasądzenia na rzecz powodów kosztów dojazdu radcy prawnego do Sądu na rozprawę w kwocie 476,40 zł.

W ocenie Sądu, nie są to koszty niezbędne do prowadzenia sprawy w sytuacji, gdy powódka – mieszkająca na obszarze danego Sądu Rejonowego (tut. L.) wybierają pełnomocnika spoza obszaru działania Sądu (...). Strona oczywiście może dowolnie wybrać pełnomocnika, do którego ma zaufanie, jednak nie oznacza to, że koszty dojazdu tego pełnomocnika są niezbędnymi i celowymi kosztami postępowania. Inaczej można by ocenić celowość i niezbędność kosztów dojazdu pełnomocnika w sytuacji, kiedy strona miałaby miejsce zamieszkania w dużej odległości od Sądu prowadzącego sprawę. Wówczas zarówno nieznanostwo miejscowych pełnomocników, jak i względy praktyczne (kontakt z pełnomocnikiem) mogłyby uzasadniać wybór pełnomocnika działającego w miejscu zamieszkania tej strony i z dala od siedziby Sądu, co w konsekwencji ewentualnie pozwoliło by rozważać koszty dojazdu pełnomocnika w kategoriach kosztów niezbędnych i celowych.

Żaden obowiązujący przepis nie zalicza wyraźnie kosztów dojazdu pełnomocnika do Sądu do kosztów podlegających zasądzeniu, również Sąd Najwyższy dotychczas nie wypowiedział się w tej kwestii, a zatem Sąd ma obowiązek stosownie do okoliczności danej sprawy ocenić, czy są to koszty niezbędne i celowe. Należy nadmienić, że w ramach postulatu jednolitości orzecznictwa Sąd pierwszej instancji zwraca uwagę na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22.04.2010 r. wydanego w sprawie o sygn. I ACz 544/10 (dotychczas niepubl.), w którym Sąd Apelacyjny jednoznacznie uznał, że brak jest podstaw do obciążenia strony przegrywającej proces kosztami dojazdu pełnomocnika profesjonalnego strony wygrywającej proces jego własnym samochodem do sądu, gdyż prowadziłoby to do nadmiernego finansowego obciążenia strony przegrywającej kosztami procesu w sytuacji, gdy strona ta nie ma żadnego wpływu na wybór pełnomocnika przeciwnika procesowego.

Koszty po stronie powódki wyniosły łącznie 4.968 zł z czego do zwrotu zasadna jest kwota 2467zł ( 50%) a u strony pozwanej 1.208,50 zł ( (...) 50%). Po wzajemnym zbilansowaniu otrzymamy kwotę 1.275,50 zł



Rozstrzygnięcie o nieuiszczonych kosztach sądowych, zawarte w punkcie sentencji wyroku, zapadło w oparciu o treść przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie koszty opinii wyniosły 2321,52 zł. Koszty te obciążają strony po połowie a zatem w kwotach 1160,76 zł z tym że powódka zapłaciła zaliczkę w kwocie 1000zł więc pozostała kwota 160,76 zł

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.